

GOD

HEEFT U LIEF.

DOOR ELISABETH

NIJCKERK, G.F. CALLENBACH.

GOD HEEFT U LIEF

EEN VERHAAL

Uit het Engelsch naverteld

DOOR

ELISABETH

~~~~~  
DERDE DRUK  
~~~~~

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I.

Het was de dag vóór het begin der kermis.

Eene ongewone levendigheid heerschte op de uitgestrekte heide, in de nabijheid van het welvarend dorp A. gelegen. Allerlei tenten, kramen, draaimolens, een honden- en apenspel, schiettentjes en andere vermakelijkheden waren daar opgeslagen.

De eigenaars van al die heerlijkheden liepen, bont gekleed, door elkander of gingen in groepjes op den grond zitten, terwijl zij druk spraken over hetgeen de volgende dagen door hen uitgevoerd zou worden en over de goede zaken, die zij hier dachten te maken; door levendige gebaren zetten zij hun woorden kracht bij.

Tegen den middag was er weer een troep kermisreizigers aangekomen; zij waren druk bezig hunne magere paarden af te spannen, hunne tenten op te zetten en hunne woningen op wielen in orde te brengen.

Deze troep bestond uit twaalf personen; vader, moeder, drie getrouwde dochters met

hare mannen, een zoon met zijne vrouw en de beide jongste zoons.

Na afloop van hunne werkzaamheden zochten ook zij een schaduwrijk plaatsje op om uit te rusten. De mannen waren groote gespierde kerels en de vrouwen zagen er zindelijk uit; zij praatten ook druk met elkander, maar hunne stemmen klonken volstrekt niet zoo heel onbeschaafd of ruw.

„Ziezoo, nu ben ik eindelijk klaar, geef mijn kleinen jongen maar weer hier, David,” zeide eene der jonge vrouwen op vroolijken toon tot haar broeder, terwijl zij haar kindje uit zijne armen overnam: „Je bent een beste jongen, dat je zoo goed op hem gepast hebt. — Wat ga je vanavond uitvoeren?”

„Ik weet het niet,” antwoordde de knaap lusteloos, „de draaimolen is opgezet en al het werk gedaan — dus kan ik gaan waar ik wil. Er zijn hier zeker in de buurt wel een paar bierhuizen . . . . maar och, ik geef er toch eigenlijk niets om. Zou ik eens naar de kerk gaan, Bet?”

Hij lachte spottend: — de klokken luidden voor den Woensdagavonddienst, en hij had nog nooit een preek gehoord!

„Je zoudt licht iets ergers kunnen doen dan dat,” antwoordde zijne zuster — zij

lachte ook, maar niet spottend zooals de knaap. „Je bent eigenlijk een ondeugende jongen,” ging zij voort, terwijl zij hem schertsend met den vinger dreigde.

„Dat weet ik al lang, Bet, je kunt je dus de moeite besparen het mij nog eens te zeggen,” antwoordde haar broeder op luchtigen toon, „ik zal aldoor slechter worden, totdat ik de slechtste van alle menschen ben: dat voel ik wel! Je zult zien en beleven dat ik daarmee zal voortgaan, totdat ik niet boozer worden kan — dan pas zal ik genoeg van het kwade krijgen!”

Dit zeggende, stond hij op en ging een eindje verder zitten. Zijne zuster hield hem in het oog, terwijl zij met zachte stem haar kindje in slaap zong. David was haar lievelingsbroeder en zij zag het wel dat de omgang met al die ruwe kermisgasten een slechten invloed op hem had.

Een kwartier later, toen het kleintje rustig sliep, klom Bet de treden van een der wagens op en legde het kind in een vreemdsoortig wiegje.

Onderwijl was David begonnen te fluiten; hij staarde droomerig voor zich heen, met een treurige, moedeloze uitdrukking in zijne donkere oogen. Eensklaps stond hij op en slenterde den weg op naar het dorp.

Het liefelijk klokkengelui weerklonk nog steeds door de stille avondlucht; en het scheen of het een waas van rust en vrede wierp zelfs op de zoo ongewoon bevolkte heide.

De kerk was heel gemakkelijk te vinden: David volgde, in het dorp gekomen, eenvoudig de menschen, die met een kerkboek in de hand voor hem uit liepen. Hij ging echter niet terstond mede naar binnen; een paar maal liep hij rond het gebouw om het van buiten te bezien. Eindelijk kon hij zijne nieuwsgierigheid niet langer bedwingen de kerk toch ook eens inwendig te bekijken. — Door de openstaande deur kwam hij in een donker portaalje. Juist werd daarbinnen een lied aangeheven: 't waren wel ruwe en onbeschaafde stemmen die het zongen, maar vol verrukking bleef David staan luisteren. Het gezang werd voller en voller, — de knaap hield zoo onuitsprekelijk veel van muziek en wat viel dat orgel mooi in! Voorzichtig duwde hij de groene tochtdeur open en keek naar binnen.

Er waren niet heel veel menschen bij elkander en vooral achteraan waren heel wat open plaatsen. Op een der banken, vlak bij den ingang, zag David een jongen man zitten, dien hij twee jaar geleden veel ontmoet had:

't was een kermisreiziger, zooals hij er zelf ook een was.

„Heb je ooit van je leven!” riep hij verbaasd uit: „Ben jij hier? Ik wist niet wat ik zag!” — Bons! daar liet hij de deur achter zich dicht vallen.

„Sst, sst,” fluisterde de ander. Hij stond op en trok David op zijn eigen plaats — ondanks zijne tegenwerpingen. David fronste de wenkbrauwen: Gerrit was naast hem gaan zitten op 't hoekje van de bank, dus kon hij er niet zoo gemakkelijk weer uit. Daar had hij nu in 't geheel niet op gerekend! Uit verlegenheid draaide hij zijne pet tusschen de vingers en, ten einde raad, begon hij die in de hoogte te werpen en weer op te vangen — tot groote verontwaardiging van de dicht bij hem zittende menschen. Gerrit nam de pet en legde die naast zich op den grond, toen beduidde hij David dat hij op moest staan voor het gebed.

„Kijk maar in mijn boek als je wilt,” fluisterde Gerrit zijn kameraad in 't oor, toen er weer een lied werd opgegeven, „straks gaat de dominee spreken en dan moet je goed luisteren naar hetgeen hij zegt, hoor!”

David las het vers eens na (hij kon gelukkig lezen) en was er spoedig geheel in

verdiept. De melodie was eenvoudig en lag zóó in het gehoor, dat hij meê begon te zingen:

Gij, Jezus, hebt den last gedragen,
 Dien zonde en schuld te dragen gaf,
 God zag Uw werk met welbehagen,
 En wendt van ons Zijn straffen af:
 Wij, schuldig, snood, van God verdreven,
 Wij bleven ver van Eden staan;
 Maar 't kruis werd ons de boom van 't leven,
 Dien wees Uw Vader Zelf ons aan.

Toen het gezang geëindigd was, bleef de knaap rustig zitten om te luisteren naar hetgeen nu volgen zou.

„Gij hebt daar zoeven gezongen, dat de Heiland den last der zonde eener geheele wereld heeft gedragen en met Zijn dierbaar bloed onze schuld voor den heiligen God heeft verzoend,” begon de predikant, „maar hoe velen onder u hebben de heerlijke waarheid van dat woord ondervonden? Hoe velen uwer erkennen dat zij zondaren zijn en verlangen den Heer Jezus aan te nemen als hun Zaligmaker, om zich door Hem te laten reinigen van hunne zonde en met Hem een nieuw leven te beginnen? Laten wij onzen Bijbel openen en over deze woorden nadenken: „Zie het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.”

David had natuurlijk geen Bijbel, maar zijn makker sloeg vlug het eerste hoofdstuk van het Evangelie van Johannes op en wees hem het 29e vers; toen gaf hij het boek aan David, opdat hij de voorgelezen woorden zou kunnen volgen en nazien.

De knaap las ze over — maar alleen uit nieuwsgierigheid; hij dacht zoo bij zichzelf dat het toch veel prettiger was te hooren zingen, dan te hooren lezen of spreken. Maar toen de dominee voortging met zijne eenvoudige rede en sprak van de moeite en den strijd, maar ook van de overwinning en den vrede, welke het deel kunnen worden van iederen mensch, die zich in oprechtheid wendt tot den Heiland van zondaren, omdat Hij het Lam Gods is dat de zonde der wereld heeft weggenomen, toen werd David aandachtiger en hij eindigde met open mond toe te luisteren.

Zooveel van hetgeen daar gezegd werd kon hij toepassen op zichzelf, op zijne eigen gebreken en tekortkomingen. Niet, dat hij er ooit naar getracht of verlangd had den Heer Jezus te volgen, — maar zoo nu en dan had hij vurig gewenscht niet alleen zijnen boezen kameraden te ontvluchten, maar ook, indien 't mogelijk ware, zoo ver mogelijk weg te gaan van zichzelf om te ontkomen aan zijn

eigen booze gedachten en overleggingen. Later had hij altijd weer om dien dwazen inval gelachen en nooit had hij er met iemand over willen spreken.

„Nu, wat zeg je er van, kameraad?” vroeg Davids oude kennis, toen na afloop der godsdienstoefening de menschen het kerkgebouw begonnen te verlaten.

Maar David was heel stil en in zich zelf gekeerd en toen zij buiten gekomen waren en Gerrit hem opmerkzaam aankeek, zag hij sporen van tranen.

„Heeft het je getroffen?” vroeg Gerrit haastig, „daar ben ik blij om. Ik heb onder de preek aldoor voor je gebeden en ik weet dat God je liefheeft en dat Hij je tot Zich roept net evengoed als mij!”

„Houd toch op met die laffe praatjes,” antwoordde David ruw, „en schei gerust maar uit met bidden: ik heb je gebeden in 't geheel niet noodig. Ik ga eens heerlijk plezier maken vanavond, daar kan je zeker van zijn. Voor mijn part mag je hier blijven en de oude vrouw uithangen, — maar ik bedank'er voor!”

Hij liet den armen Gerrit staan en liep zoo hard weg als hij maar kon. Op die wijze dacht hij zijn geweten tot zwijgen te brengen. Maar hij kon doen wat hij wilde — de woorden,

die hij zoeven gehoord had, vervolgden hem overal: zij bleven hem evenals de kerkklokken daarstraks, voortdurend in de ooren klinken en hij gevoelde zich diep ellendig en rusteloos.

Laat in den avond kwam hij op de heide terug. Hij sloop stilletjes een der wagens binnen en legde zich op zijn hard leger neêr zonder iemand wakker te maken. Hij kon maar niet in slaap komen en woelde onrustig het eene uur na het andere; want in dien donkeren nacht, terwijl alles om hem heen zoo stil was en niets de stem van zijn geweten kon verdooven, werd het hem glashelder, dat er geen grooter zondaar op de wereld was dan hij, David Steener. Hij had dit eenige uren geleden spottend gezegd, maar hoe gansch anders was het nu!

Eindelijk viel hij in een onrustigen slaap, maar toen hij heel vroeg in den morgen wakker werd, kwam dat hopelooze, benauwde gevoel weer met vernieuwde kracht over hem. Wat moest hij toch beginnen? Zóó kon hij niet blijven voortleven; die wanhopige gedachte: „ik ben de slechtste onder de slechten,” zou hem krankzinnig maken. Hij was geheel en al zonde, en God was de reine, heilige, almachtige God, Die toornt over de ongerechtigheden der menschen; zou er nog redding voor hem zijn?

„God heeft u lief!” Was er iemand in den kermiswagen, die hem deze woorden toeriep?

David richtte zich half overeind om te luisteren. . . . Maar neen, alles bleef doodstil. En toch had hij het zoo duidelijk gehoord.

God heeft u lief! Waarom zou God hem liefhebben? Als het nu nog was: „God zal u straffen voor uwe boosheid,” — dan zou hij het beter begrepen hebben.

O! als het eens werkelijk waar was wat Gerrit gezegd had: dat de Heer ook hem liefhad en ook hem tot zich riep. De arme jongen zou er alles voor hebben willen geven om dien vrede en die blijdschap te bezitten waarvan de predikant gesproken had, — om dat knagende gevoel van zonde en schuld tot zwijgen te brengen.

Het zweet parelde op zijn voorhoofd en ten einde raad wierp hij zich op de knieën:

„O, God!” snikte David, „ik ben zoo ver, zoo ver weg van U. Ik ken U niet, — maar U kent mij, zegt de dominee; ik weet niet waarom U mij liefheeft, want ik ben zoo slecht. Help mij, ach, help mij!”

Hij kende die heerlijke woorden niet: „een God van nabij en niet van verre,” maar toch was het hem alsof de liefderijke Vader in den Hemel Zijne zegenende Hand over hem uit-

breidde en hem zachtjes zeide: „Wees maar gerust, arme David, Ik ken u, Ik weet wie ge zijt en wat gij noodig hebt: Ik zal u helpen.” Het werd hem te moede of hij een zeeman was, wiens schip, door hevige stormen geteisterd, eindelijk, eindelijk de veilige haven bereikt.

David zou het zoo niet hebben kunnen uitdrukken. Hij was maar een onwetende knaap, die zijn geheele leven van de eene kermis naar de andere was getrokken, — maar zijn arm hart klopte niet meer zoo onrustig en God scheen niet langer zóó ver van hem verwijderd, als hij eerst had gemeend.

II.

Den volgenden morgen was David heel stil; zijne zuster Bet begreep er niets van en vroeg eindelijk verwonderd: „Wat is er toch met je gebeurd? Je kijkt zoo ernstig als een dominee. Als ik niet wist dat het eene onmogelijkheid was, zou ik werkelijk gaan denken dat je naar de kerk waart geweest. Maar,” voegde zij er spottend bij, „dat is in 't geheel niets voor mijn braven broer David!”

De knaap antwoordde niet; deze ondoor-

dachte woorden van zijn lievelingszuster deden hem pijn, en hij dacht dat het hem onuitsprekelijk goed zou doen, als er eens iemand was die hem een vriendelijk, deelnemend woord wilde zeggen: een woord dat hem zou helpen geheel tot rust te komen.

Toen de tenten en kramen geopend waren, ging hij naar den anderen kant der omheining, waar de eigenlijke kermis werd gehouden en waar ook de draaimolen van zijn vader stond. De menschen begonnen uit de omliggende plaatsen reeds toe te stroomen; 't was een drukte en eene volte van belang. Opeens zag David zijn makker van den vorigen avond aankomen; hij trachtte hem te ontwijken en ongemerkt weg te sluipen, maar in zijn hart verlangde hij er onuitsprekelijk naar om hem allerlei dingen te vragen. Gerrit had hem reeds van verre gezien en kwam regelrecht op hem af. Hij stak David beide handen toe en zag hem, vriendelijk lachend, aan. „Ik heb overal naar je gezocht,” zeide hij, „en ik was zoo bang dat ik je niet zou vinden, want zoo dadelijk beginnen onze voorstellingen. Ik weet dat je wel een beetje troost noodig zult hebben, want ik ben net zoo geweest als jij nu: daarom zou ik je vanavond zoo graag eens willen spreken.”

„Wat zou het toch zijn, dat vreeselijke gevoel — het zal mij nog krankzinnig maken,” zeide David, die al zijne terughoudendheid vergat uit verlangen om te weten wat hem zoo benauwde, „het is me of ik geheel en al van zonde gemaakt ben en nooit iets gedaan heb of doen zal, dat niet door en door slecht en verkeerd is.”

„Ik kan je nu niet antwoorden, ik moet weg,” zeide Gerrit haastig, „maar wacht mij vanavond of nog beter morgenochtend heel vroeg daarginds bij dat paadje. Afgesproken?”

„Ja,” antwoordde David en met een bezwaard hart begaf hij zich naar zijn vader, die ongeduldig op hem stond te wachten.

Den volgenden morgen voor dag en voor dauw was hij op de aangeduide plaats; Gerrit wachtte hem daar reeds.

„Ik weet wat dat benauwde gevoel is, waarvan je gisteren sprak,” begon hij ernstig; „ik heb er vannacht over nagedacht: het is je geweten. Je zult niet eerder vrede krijgen en gelukkig zijn, voordat je weet dat al je zonden je zijn vergeven ter wille van onzen Zaligmaker — Die al lang bezig is je te roepen.”

„Ik zou wel tot Hem willen gaan, als ik maar wist hoe,” zeide David treurig: „*God* schijnt mij zoo ver niet meer, maar waar kan

ik dien *Zaligmaker* vinden van Wien de dominee sprak, ter wille van Wien God ons alles ver-geven wil?"

„Ik zal je brengen naar een stil plaatsje, waar ik vóór twee jaar, toen we hier ook waren, dikwijls heenging als . . . als ze het mij zoo lastig maakten. Daar durf ik wel met je te bidden tot den Heer Jezus, want zie je, ik geloof dat het niet veel helpen zal of je al *weten* wilt hoe je tot den Heer moet komen, — de zaak is: terstond tot Hem te *gaan*,” antwoordde Gerrit.

Onopgemerkt hadden de beide jongens de heide verlaten. Na een minuut of vijf flink doorgestapt te hebben, kwamen zij door allerlei binnenpaadjes bij een oud, leeg schuurtje, dat er heel vervallen uitzag. Hier gingen zij binnen. Gerrit trok David naast zich op de knieën en toen begon hij te bidden. Hij bad hardop voor zijn vriend, heel eenvoudig en kinderlijk, en zeide den Heer alles, juist zooals de arme knaap het hem gevraagd had.

Het werd den jongen kermisreiziger wonderlijk te moede; met ingehouden adem luisterde hij naar Gerrits vurig gebed en toen een zacht: „Amen” volgde, riep hij uit: „O, Heer! ik wil zoo graag verlost worden van mijne zonden, ik wil den Heer Jezus, Dien Gij tot een

Zaligmaker gegeven hebt, tot *mijn* Zaligmaker hebben, heb medelijden met mij en help mij!"

„Verhoor hem, Heer, om Uws lieven Zoons Jezus Christus' wil, Amen," voegde de ander er bij. Toen nam hij Davids hand in de zijne en drukte die stevig. Gerrit zag hoe ontroerd hij was, — maar hij zag ook hoe die trek van onrust en angst van zijn gelaat week en het in zijne oogen te lezen stond, dat hij iets gevoelde van vergeving van zonde en van de ontfermende liefde van zijn Verlosser.

Zoo verlieten zij het oude schuurtje. Zwijgend liepen zij voort. Opeens bleef David midden op den weg staan en riep verschrikt: „Wat moet ik nu doen? Als mijn zonden werkelijk vergeven zijn, dan kan ik toch niet weer op dezelfde manier gaan zondigen: ik weet waarlijk niet wat ik beginnen zal!"

„God zal je wel helpen!" zeide Gerrit rustig. „Hij houdt mij ook terug van te bedriegen, te vloeken en te liegen, en Hij wil jou ook helpen, als je maar vertrouwt dat Hij het zal doen. Als je nu vandaag weer bij den draai-molen staat en de menschen laat betalen, dan moet je (hier daalde zijn stem tot een bijna onhoorbaar gefluister), niet meer probeeren hun te weinig terug te geven of ze valsch geld in de handen te stoppen, zooals je dat

zeker dikwijls gedaan hebt. Ik weet er alles van: ik heb het ook gedaan; wij doen het immers allemaal — maar ik wil het nu niet meer. Eigenlijk wou ik wel graag wat anders doen dan zoo op de kermissen te reizen en kunsten te maken; ik zou liever aan de menschen gaan zeggen: „Hebt den Heer Jezus lief!” ’t Moet heerlijk zijn te doen als die man deed, die mij het eerst van den Heiland sprak en mij mijn Bijbeltje gaf: de kermiswagens binnen te gaan, onze zieken te bezoeken, en ons, kermisreizigers, het Evangelie te brengen. Ik geloof dat ze dien man een Evangelist noemden, ik zou het heel graag ook willen worden, en ik wed dat het net zoo met je zal gaan, David!”

„O, lieve tijd, Gerrit! Het is zoo gemakkelijk niet om goed en eerlijk te zijn. Het is zoo aardig de menschen, als ze er een beetje dom uitzien, te bedriegen en hen van alles op de mouw te spelden — en dan, wat zal vader er van zeggen als ik niet zooveel geld ophaal als anders? Gerrit, Gerrit, het zal niet gaan!” riep David; door die gedachte verschrikt.

„Je zult het langzamerhand afschuwelijk gaan vinden om te bedriegen en oneerlijk en onwaar te zijn. Al slaan ze je ook en al schelden ze je en al laten ze je honger lijden, je zult

er naar gaan verlangen om te doen wat recht is . . . . ten minste als het je werkelijk ernst is op den Heer Jezus te willen vertrouwen," legde Gerrit uit.

Zij waren nu dicht bij de woelige heide gekomen, waar het lieve leven weer in vollen gang was. Gerrit sprak zijn vriend nog een beetje moed in; toen verliet hij hem en begaven beide jongens zich aan hun dagelijkschen arbeid.

Tegen den avond van dien dag stond David nog bij den draaimolen. Er waren heel wat menschen en kinderen, die gaarne gebruik maakten van de gelegenheid, op houten paarden en leeuwen of in schommels en bootjes gezeten, eenige malen rond te gaan, onder de opwekkende (!!) tonen van een zeer oud en zeer schor draaiorgel, dat den ganschen dag dezelfde afgezaagde melodie liet hooren. David had het dien middag heel druk gehad met toe te zien dat niemand binnenkwam om in den molen plaats te nemen, die niet eerst betaald had, want tusschenbeide was de tent overvol en verdrong men zich nog voor den ingang.

„Hoe staan de zaken vandaag? Goed gebruikt gemaakt van . . . .?” fluisterde de oude Jan Steener, Davids vader, zijn zoon in het

oor, toen de draaimolen zich weer in beweging zette.

„'t Is een bijzonder goede dag geweest,” antwoordde David. Zijne stem beefde, toen hij er aanstonds op volgen liet: „Alles eerlijk verdiend — het valsche geld heb ik niet gebruikt en ik heb niemand bedrogen.” — Hij keek zijn vader moedig in de oogen, want hij wist dat hierop wat volgen zou: hij kende hem al te goed.

„Een mooie winst op die manier,” bromde deze, terwijl hij een vlammenden blik op den armen jongen wierp. „Je zorgt maar,” ging hij dreigend voort, „dat je die muntstukken, die ik je gisterenavond gaf, behoorlijk ingewisseld krijgt of er zal wat voor je opzitten!”

Met deze woorden ging de oude man heen.

Een uur later kwam hij terug, en toen hij hoorde en zag dat David in zijne weigering volhardde om het volk valsch geld in de handen te spelen, deed hij hem de hevigste bedreigingen; maar de knaap antwoordde rustig: „Ik zeg het u net zooals het is, ik heb de menschen dikwijls belogen en bedrogen — maar van nu af aan wil ik eerlijk zijn, omdat ik den Heer Jezus wil dienen. Als ge bedriegen wilt, dan moet ge het zelf maar doen.”

Dit laatste meende de arme jongen goed, maar hij zeide het wel wat verkeerd.

De oude man werd bleek van woede en zeide met bevende stem: „Je wilt me toch niet gaan wijsmaken, dat de slimme, handige zoon van den ouden Jan Steener zich gaat ophouden met eerlijkheid en Godsdienst?!”

„Ge moogt nu alles weten, vader,” hernam David en *zijn* stem trilde ook, „ik wil trachten niets meer te doen wat ik weet dat onrecht is: ik wil een Christen zijn en goed voor u en voor alle menschen!”

Toen kon Jan Steener zich niet langer inhouden; hij knarsetandde van drift — en in zijn blinde woede gaf hij zijn zoon zulk een slag, dat de arme knaap tegen het draaiende platform viel. Zijn buis bleef haken aan den voorpoot van een der houten paarden: een luide gil weerklonk door de tent. Eer iemand hem te hulp kon komen . . . . in minder tijd dan noodig is dit te vertellen . . . . werd de knaap een paar maal rondgesleurd en door de machine die den draaimolen in beweging zette, half verpletterd — voordat deze gestopt kon worden.

Met ontzaglijke moeite werd David uit zijn vreeselijken toestand bevrijd en op den grond neergelegd. — Ieder zag dat hij stervende was; er kon niets meer voor hem gedaan worden. Toch werd een man te paard terstond naar het dorp gezonden om den dokter te

halen. Met de uiterste zorg legde men den stervenden knaap op een soort rustbed, dat in allerijl uit een der tenten was gehaald. Door de hevige pijn kwam hij tot bewustzijn en opende de oogen . . . . hij scheen iemand te zoeken. Daar vestigde hij een treurigen blik op zijn vader, die handenwringend bij hem stond en snikte als een kind.

„Wees — niet bedroefd — vader!” hijgde David: „Jezus Zelf — roept — mij — tot Zich, ik ben — blijde — dat ik — mag gaan! . . . .”

Een oogenblik later, toen hij zag dat zijn vader in wanhoop zichzelf de hevigste verwijten deed, zeide de knaap met zwakke stem: „Ik vergeef u — alles — arme vader, en ik weet — dat de Heer Jezus u ook vergeven zal. — Gij moet op Hem vertrouwen, — dan zal Hij uwe zonden wegnemen — zooals Hij de mijne heeft weggenomen! . . . .”

Hij zweeg, uitgeput door de inspanning.

De oude man antwoordde niet, hij bukte zich over zijn zoon heen en zijne tranen vielen op het bleeke gezicht van den armen jongen.

Davids zuster, Bet, lag snikkend bij het rustbed geknield en zeide zacht: „Ik heb het wel gezien, dat je anders waart geworden. O, David, ga niet heen, nu je ons zooveel

zoudt kunnen leeren; blijf bij ons en help ons."

"Vertrouw op den Heer Jezus, ga tot Hem; — Hij heeft u allen lief!" stamelde de stervende knaap; hij sloeg zijne brekende oogen naar Boven, een lieflijke glimlach kwam op zijn gelaat.

Steeds meer menschen met angstige gezichten verdrongen zich voor de tent; men hoorde daarbinnen niets dan snikken en weeklagen.

David lag heel stil; hij werd nog bleeker dan daarstraks . . . . en men fluisterde dat hij gestorven was.

Gestorven?

Ja en neen; hij leeft in den Hemel bij zijn Heiland en Verlosser.

Velen namen deel aan de indrukwekkende begrafenis van David, den kermisreiziger. Gerrit en Bet liepen vlak achter de kist, waarin het stoffelijk overschot rustte.

De predikant hield eene korte toespraak bij het graf; hij werd met de grootste aandacht aangehoord door de schare ruwe kermisgasten, die misschien voor het eerst van hun leven deze heerlijke woorden vernamen en — God geve het — weglegden in hun hart:

"Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd zal leven, al ware hij ook

gestorven; en een iegelijk, die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid."

Oude Jan Steener zat in de gevangenis, aangeklaagd wegens doodslag (later werd hij vrijgesproken). Zijn hart was gebroken, en men hoorde slechts dezen wanhopigen kreet van den rampzaligen vader: „Mijn zoon! O, mijn zoon David!"

Maar op zijn sterfbed, zes maanden later, zeide hij tot zijne kinderen: „Ik heb getracht Davids Zaligmaker te dienen en nu wilde ik wel dat gij allen tot Hem gingt. Want Hij is de eenige Heiland en Verlosser — en ik ga nu naar Hem en naar David!"

„God heeft u lief!"

Ook Bet leerde de heerlijke waarheid van dit woord verstaan en Davids Verlosser werd ook haar Heiland en Heer.

In latere jaren werd Gerrits vurige wensch vervuld: als Evangelist mocht hij aan vele kermisreizigers de Blijde Boodschap des heils brengen en menigeen leiden tot den Heer, Die wil dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen.
